

Távirat

Egy mellőzött művészek

*Járnak fönt vakító napfényben is (ne félj)
a csillagok.*

*Téged is (várj!) tündököltetni fog
— tőled is megragyog —
a síri éj!*

FODOR ANDRÁS

Szeizmográf

*Keskeny arc, élő szeizmográf:
a lélek legparányibb
rengéseit is jelzi.*

*Tűhegynyi moccanás
a szem-, a szájsarokban:
leolvasott a figyelő tükrör.
A belső seb titkolhatatlan.
Megkezdődhet az anamnézis.*

*De az orvosok mások. Ő
bőrén, idegeiben hordja
a ragály eret-szaggató
lázát, a roppanás
jós-kínjait, az elkülönítő
didergését, a küzdők
önnön húsába vájó görcseit.*

*S mint fémek élén egyensúlyozó, —
tapadó nedvesség, mutatja, mondja
a rétegek korát, helyét,
a megmásíthatatlan
igazságok kötését,
törések vonalát
a terhek és hitek között.*

Amikor benne megméretkezem,
beléfogom magam a vékony arc
sorsvallató-óráiba,
sokszor megkérdem: tudhat-e többet
rólam a szerelem?
Szólhat-e erkölcs hívebben, mint
vizsgázó emlékezetünk
a tanú műszeréből?

Egy költő temetése

Szigetváron a szállodában,
a Zrínyit öklelő vadkan s a vár
fekete metszetei közt
egész éjszaka nem hagyott aludni.

Ittuk a villányit s ő nyughatatlan,
újra meg újra felkönyökölt
a párnáról, kiült az ágy szélére,
meztelen talppal vaskosan
megállt a szoba közepén.

Adyt idézte. Sorsunk buktatóit.
Beszéde, mintha rönköket
dobálnak visszhangzó gödörbe,
sötétén zuhogott.

Mondta, ahogy tíz és húsz éve:
aggódik értem, félt az irodalomtól.
Féli a társait: csak eszközök
az ügghöz, melynek megszökött a célja.
És félti önmagát is:

— Te, én érzem, tudom,
hogy bármikor meghalhatok ...

*

Azon a reggelen
az újsággal kezemben
egy kiáltást hallottam,
igen, én
kiáltottam: „Hát mégis! Ő is!”

*

A ravatal körül sokan
állunk. Hangzik a vádbeszéd
a fátum ellen:

Őket
bünteti lám, kiket
szeretni sem tudott jól.

Hangzik a gyász dühe, amért
mondhatták rá:

költőnek
túlságosan politikus volt,
politikus létére meg
túlságosan költő maradt.

Deres, tarolt, lehorgadó fejek.
Elfeketült, födetlen arccal
a feleség. Keservesen
sír az édesanya. Mögötte
a kezdet és a vég tanúiként
a föld, a valahai puszták
őrsége moccanatlan.

Mégegyszer fölcsap áldozati füstből
a bűcsúzó fogadalom:

— Ifjú szívekben élni fogsz tovább . . . !

S megindul a menet.
Ismert fejek a nemzedékből,
töprengő ismeretlen arcok.
És nincs, és nincs közöttük
egyetlen fiatal se.

TORNAI JÓZSEF

A dombok szeme

Lesitek a holdfény-borzolta,
ijedtség-verte fiút,
ökörfarkkórós dombok,